

DZIENNIK URZĘDOWY

POWIAT PŁOCKIEGO.

WYCHODZI RA NA TYDZIEŃ WE CZWARTKI.

Wysyła się bezpłatnie wszystkim Władzom Państwowym w Powiecie, Magistratom Urzędów gminnym, sołtysom, Urzędów parafialnym; osoby prywatne mogą nabywać egzemplarze pojedyncze po cenie 50 f.

OGŁOSZENIA PRYWATNE:
po cenie za wiersz drobnego pisma (petit) 1 Mk.

REDAKCJA i ADMINISTRACJA
w Urzędzie powiatowym
w Płocku, plac Florjański.

Prenumeratę na „Dziennik Urzędowy”
Rocznie Mk. 24, półrocznie Mk. 12,
kwartalnie Mk. 6, przyjmują następujące księgarnie w Płocku:
St. Betleja, Tumską 6.
E. Trautmana, Kolegjalną 4.
„Ziemi Mazowieckiej”, Kolegjalną 8.
Stępczyńskiej i Murawskiej, Grodzka 1.
„B-cia Detrychowic”, Kościuszki 4.
Tamże się odbywa sprzedaż pojedynczych Nn po 50 fen.

Treść.

311. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji w sprawie wprowadzenia wolnego handlu ziemniakami. 312. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie obrotu zbożem siewnym ozimem w roku 1919. 313. Rozporządzenie Ministerstwa Aprowizacji w sprawie młynów. 314. Zasadnicza ustawa sanitarna z dnia 19 lipca 1919 r. 315. Ustawa z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemniakami w roku gospodarczym 1919/1920. 316. Przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemniakami w roku gospodarczym 1919/1920. 317. Rozporządzenie w sprawie obrotu skórmi surowymi. 318. Obwieszczenie Komisji Ziemskiej Okręgowej w Płocku. 319. Obwieszczenie Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Płocku. Część nieurzędowa. Zagubione paszporty. Kradzież.

311.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Aprowizacji w sprawie wprowadzenia wolnego handlu ziemniakami.

Art. 1.

W myśl art. 1, 6, 7, 8 i 9 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemniakami w roku gospodarczym 1919/20, wprowadzony zostaje wolny handel i obrót ziemniakami.

Art. 2.

Wszelkie ograniczenia przewozowe, dotyczące ziemniaków, zostają zniesione.

Art. 3.

Wywóz ziemniaków po za granice Państwa, zarówno, jak wywóz ziemniaków do obszarów podległych Komisarzowi Jeneralnemu dla Ziem Wschodnich jest wzbroniony. Zezwolenie na wywóz ziemniaków poza granice Państwa może być w drodze wyjątku uzyskane w Państwowej Komisji Wywozu i Przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu w myśl przepisów zawartych w art. 7 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemniakami w roku gospodarczym 1919/20. Zezwolenia wywozu do ziem podle-

głych Komisarzowi Jeneralnemu dla Ziem Wschodnich wydaje Ministerstwo Aprowizacji.

Art. 4.

Winni niestosowania się do przepisów niniejszego rozporządzenia ulegają w myśl art. 9 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemniakami w roku gospodarczym 1919/20 karze aresztu od dni 14 do miesięcy 6-ciu, lub grzywnie od 100—100,000 mk., względnie od 150—150,000 koron. Ukaranie w myśl tego rozporządzenia nie przesądza ukarania za ten sam czyn, o ile on mieści w sobie znamiona czynu w innych ustawach karą surowszą zagrożonego. W razie usiłowania przewozu ziemniaków wbrew przepisom, zawartym w art. 3, winna być zarządzona konfiskata ziemniaków.

Art. 5.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z chwilą ogłoszenia go w „Monitorze Polskim”.

Minister Aprowizacji

(—) Antoni Minkiewicz.

Warszawa, dnia 12 sierpnia 1919 r.

312.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Aprowizacji i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie obrotu zbożem siewnym ozimem w roku 1919.

W myśl artykułu 1, 3, 8 i 9 Ustawy z dn. 29 lipca 1919 roku o obrocie ziemniakami w roku gospodarczym 1919/20 wydane zostaje następujące rozporządzenie:

Art. 1.

W celu dania rolnikom możliwości nabycia celnego zboża siewnego ozimego, zarejestrowanego przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, gospodarstwa nasienne mają prawo sprzedaży bezpośrednio rolnikom zboża, uznanego przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych za zboże siewne.

Art. 2.

Gospodarstwa nasienne, które sprzedały w drodze legalnej zboże siewne, mają prawo nabycia zboża na potrzeby swego gospodarstwa od producen-

tów lub instytucji do handlu zbożem uprawnionych, za każdorazowym upoważnieniem Szefa Władzy Politycznej pierwszej instancji (powiatowego Komisarza Rządowego lub Starosty).

Art. 3.

Gospodarstwa nasienne, zarejestrowane przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych, otrzymują od Ministerstwa Rolnictwa lub jego ekspozytur listy przewozowe (frachty), uprawniające do przewozu zakupionego u nich zboża siewnego kolejami lub drogą wodną.

Listy przewozowe winny zawierać zastrzeżenie, że odbiorca może odebrać zboże siewne jedynie za okazaniem zaświadczenia administracji powiatu, do którego zboże zostało skierowane.

Art. 4.

Szef Władzy Politycznej pierwszej instancji może wydawać zezwolenia na nabycie drobnych ilości zboża na zasiew bezpośrednio u producentów w obrębie swego powiatu.

Art. 5.

Obrót zbożem siewnem ozimem dozwolony jest do dnia 1 października 1919 roku.

Art. 6.

Do wydania rozporządzenia w sprawie obrotu zbożem siewnem na ziemiach b. zaboru pruskiego upoważniony jest Główny Urząd Żywnościowy przy Naczelnej Radzie Ludowej w Poznaniu.

Art. 7.

W razie, gdy ktokolwiek uzyskawszy zezwolenie na nabycie zboża siewnego, nabyte na zasadzie tego zezwolenia zużyje na inne cele, nie na osiew, podlega, w myśl art. 8 i 9 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20, w drodze administracyjnej karze aresztu od dni 14 do miesięcy 6, oraz grzywnie od 100 do 100.000 marek, względnie od 150 do 150.000 koron.

Art. 8.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od chwili ogłoszenia go w „Monitorze Polskim“.

Minister Apropowizacji:

(—) *Antoni Minkiewicz.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

w/z.

(—) *Z. Chmielewski.*

Warszawa, dnia 12 sierpnia 1919 r.

313.

ROZPORZĄDZENIE

Ministerstwa Apropowizacji w sprawie młynów.

Na mocy art. 8 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o Obrocie Ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/1920 wydane zostaje następujące rozporządzenie:

Art. 1.

Wszystkie młyny, znajdujące się na obszarze Państwa Polskiego, zostają podzielone na dwie kategorie, ze ściśłem rozgraniczeniem praw przemiału.

1) Młyny kategorii I, mające prawo mielenia jedynie zboża importowanego i monopolowego, stanowiącego własność państwową lub komunalną.

2) Młyny kategorii II (gospodarskie), mające prawo mielenia jedynie zboża, stanowiącego prywatną własność producentów, przeznaczonego na pokrycie ich potrzeb.

Art. II.

Poszczególne młyny zostają zaliczone do kategorii I na skutek zawarcia umowy na mielenie zboża państwowego lub komunalnego z Państwowym Urzędem Zbożowym, względnie z miejscowym Urzędem Powiatowym i Powiatową Komisją Apropowizacyjną.

Państwowy Urząd Zbożowy, względnie Urzędy Powiatowe, winny nadsyłać wykazy zakontraktowanych młynów z podaniem ilości zboża, przeznaczonego do przemiału w każdym poszczególnym młynie, Ministerstwu Apropowizacji do wiadomości.

Art. III.

Wszystkie pozostałe młyny, nie zaliczone w poczet młynów kategorii I, stanowią kategorię II młynów.

Młyny kategorii II mogą funkcjonować w zakresie przewidzianym przez art. II, punkt 2 niniejszego rozporządzenia, bez specjalnego zezwolenia Ministerstwa Apropowizacji, względnie podległych temuż organów.

Art. IV.

W celu zaprowadzenia jednego gatunku i jednakowej jakości maki dla całego Państwa, wysokość normy przemiałowej dla żyta, pszenicy i jęczmienia, obowiązująca młyny obydwóch kategorii, ustanawia się, jak następuje:

a) dla żyta:

maki . . .	80%
otrąb . . .	15,5%
odpadków do	1,5%
rozkurz . . .	3%

b) dla pszenicy:

maki I . . .	70%	ogółem 80%
maki chlebowej	10%	
otrąb . . .	15,5%	
odpadków do	1,5%	
rozkurz . . .	3%	

Norma rozkurzowa w młynach gospodarskich kategorii II może osiągać 4%.

c) dla jęczmienia:

wydajność kaszy minimalnie 63%.

Przy przemiale żyta wolno używać do odsiewania wyłącznie sit drucianych od Nr. 24 do Nr. 34 (lub jedwabnych, odpowiadających tymże numerom sit drucianych). Liczba numerów sit drucianych odpowiada bieżącej ilości oczek w calu polskim.

Przy przemiale pszenicy mogą być używane do odsiewania sita jedwabne, odpowiadające wyłącznie numerom normalnym 6, 7 i 8. Używanie wszelkich innych, niż powyższe, numerów sit jest bezwarunkowo wzbronione.

Art. V.

Taksa za przemiał dla młynów kategorii I i II będzie ustanawiana w każdym poszczególnym powiecie przez władzę administracyjną pierwszej instancji, łącznie z Powiatową Komisją Apropowizacyjną, po wysłuchaniu zdania w tym względzie miejscowych przedstawicieli przemysłu młynarskiego. Państwowy Urząd Zbożowy dla młynów, mielących zboże dla tegoż Urzędu, określa cenę za przemiał po zatwierdzeniu przez Ministerstwo Apropowizacji.

Art. VI.

Pobieranie wynagrodzenia za przemiał w naturze przez młyny obydwóch kategorii jest bezwzględnie wzbronione.

Art. VII.

Otręby i wszelkie odpadki, powstałe przy mieleniu zboża w młynach I kategorii, stanowią własność państwową lub komunalną i muszą być całko-

wicie oddane odnośnym organom rządowym lub komunalnym wraz z gotowymi produktami mącznymi.

Otręby i wszelkie odpadki, powstałe przy mienieniu zboża w młynach II kategorii, stanowią własność producentów. Handel rzeczonymi otrębami i odpadkami jest bezwarunkowo wzbroniony.

Art. VIII.

Winni niestosowania się do przepisów zawartych w rozporządzeniu niniejszem, podlegają karom, przewidzianym w art. IX Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o Obrocie Ziemiołódami w roku gospodarczym 1919/1920 i unieruchomieniu młyna.

Minister Apropowizacji:

(—) *Antoni Minkiewicz.*

Warszawa, dnia 12 sierpnia 1919 r.

314.

ZASADNICZA USTAWA SANITARNA z dnia 19 lipca 1919 roku.

Art. 1.

Nadzór zwierzchni nad wszystkimi sprawami zdrowotnymi w państwie, oraz zwierzchnie kierownictwo spraw lekarskich należy do Ministerstwa Publicznego; — do tegoż Ministerstwa należy również prowadzenie wszystkich działań, dotyczących spraw zdrowotnych i higieny społecznej w Państwie, z wyjątkiem tych, które poddane zostały ustawowo kompetencji innych Ministerstw. Piecza nad zdrowiem ludności i bezpośrednio wykonawstwo jest obowiązkiem ciał samorządowych w obrębie podległych im terytoriów pod nadzorem i opieką władz państwowych.

Art. 2.

W szczególności kompetencji Ministerstwa Zdrowia Publicznego podlegają następujące sprawy:

1. zwalczanie chorób w ogólności, a przede wszystkim zakaźnych, zarówno ostrych, jak i przewlekłych (dezynfekcja, dezynsekcja, kąpiele ludowe, zakłady wyrobu surowic i szczepionek, pracownie bakteriologiczne, sprawy cmentarzy, domów przedpogrzebowych, przewożenie zwłok i t. p.);
2. szpitalnictwo, pielęgniarstwo, ratownictwo, przewożenie chorych, zakłady lecznicze publiczne i prywatne;
3. sanitarno-lekarska opieka nad dzieckiem i nad macierzyństwem; eugjenika;
4. opieka lekarska nad psychicznie chorymi; współdziałanie w zwalczaniu alkoholizmu;
5. współdziałanie w sprawach lekarskiej opieki nad inwalidami i kalekami; współdziałanie w sprawach, związanych ze zjawiskami emigracji ludności;
6. zdrojowiska i uzdrowiska;
7. sanitarno-lekarska walka z nierzędem;
8. sprawy zaopatrywania w wodę i usuwanie wód zużytych, ochrona czystości powietrza, wody i gleby;
9. nadzór sanitarny nad środkami żywności i przedmiotami użytku, współdziałanie w sprawach odżywiania się ludności, zakłady badania produktów spożywczych;
10. higiena i inspekcja sanitarna mieszkań, sprawy osiedleńcze mieszkaniowe;
11. higiena więzień, współdziałanie z Ministerstwem Sprawiedliwości przy wydawaniu i wykonywaniu odpowiednich przepisów;
12. higiena zawodowa, sprawy higieny przemysłu, rzemiosł i komunikacji lądowej i wodnej, współdziałanie w zakresie ubezpieczeń społecznych i ochrony pracy;
13. nadzór nad dopuszczeniem na rynek zbytu w Polsce środków leczniczych, surowic i szczepio-

nek, oraz regulowanie ich produkcji i sprzedaży; nadzór nad wyrobem i sprzedażą kosmetyków i farb, koncesjonowanie aptek, składów aptecznych i innych zakładów, trudniących się wyrobem i sprzedażą środków leczniczych; farmakopea i taksa aptekarska; sprawa hodowli i sprzedaży roślin leczniczych;

14. nadzór nad praktyką lekarską, sprawy izb lekarskich, współdziałanie w sprawach studjów lekarskich;

15. nadzór nad personelem lekarskim pomocniczym, położne, felczerzy, dezynfektorzy, masażyści, pielęgniarze, sanitariusze, nadzór sanitarny nad fryzjerami i golarzami;

16. szkolnictwo zawodowo-lekarskie średnie i niższe;

17. nadzór nad personelem farmaceutycznym, zrzeszenie aptekarskie, współdziałanie w sprawach studjów farmaceutycznych;

18. sprawy dentystyczne, technicy dentystyczni;

19. współdziałanie w sprawach sanitarno-weterynaryjnych;

20. sprawy sądowo-lekarskie, sprawy grzebania zmarłych;

21. sprawy stowarzyszeń lekarskich i higienicznych, sprawy Czerwonego Krzyża, oraz innych instytucji o pokrewnych celach; prasa lekarska, sprawy popularyzacji wiadomości z higieny, cenzura ogłoszeń, dotyczących działalności leczniczej i środków leczniczych;

22. popieranie związków, zakładów, fundacji we wszystkich dziedzinach zdrowia publicznego;

23. statystyka lekarska;

24. wszelkie inne sprawy z działu policji lekarskiej, policji sanitarnej, higieny społecznej i medycyny sądowej, o ile nie należą do zakresu działania innych Ministerstw, lub w myśl art. 3 do zakresu działania ciał samorządowych.

Art. 3.

Do obowiązków ciał samorządowych należy:

1. piecza nad czystością powietrza, gleby i wody, nad zaopatrzeniem ludności w wodę zdatną do picia i potrzeb gospodarczych, nad należytem usuwaniem wód zużytych i nieczystości i odprowadzeniem wód ściekowych;
2. piecza nad przestrzeganiem odpowiednich sanitarnych przepisów, obowiązujących przy budowie i przebudowie domów, przeznaczonych na mieszkania i wszelkie lokale użyteczności publicznej;
3. piecza nad należytem pomieszczeniem ludności w mieszkaniach i nadzór nad stanem zdrowotnym mieszkań;
4. piecza i nadzór nad osobistą czystością mieszkańców, ich mieszkań i otoczenia;
5. współdziałanie z władzami rządowymi przy zwalczaniu chorób zakaźnych i zapobieganiu im;
6. piecza nad zapewnieniem chorym należytej opieki lekarskiej i pomocy fachowej dla położnic, opieka nad psychicznie chorymi, zwalczanie alkoholizmu;
7. szczepienie ospy ochronnej;
8. współdziałanie z władzami rządowymi w zwalczaniu nierzędu i chorób wenerycznych;
9. zakładanie i utrzymywanie gminnych kostnic i cmentarzy oraz czuwanie nad niemi; urządzenie i utrzymywanie grzebowisk;
10. oględziny zwłok;
11. współdziałanie z władzami rządowymi w sprawach nadzoru nad produktami spożywczymi, sposobem ich przechowywania i przyrządzania oraz ich sprzedaży;
12. zakładanie i utrzymywanie rzeźni;
13. nadzór nad przestrzeganiem wszelkich ustaw, przepisów i rozporządzeń sanitarnych;
14. przedkładanie sprawozdań sanitarnych państwowym władzom zdrowia publicznego, według ustanowionych wzorów.

Szczegółowe ustawy określają prawa i obowiązki ciał samorządowych przewidziane w art. 3.

Art. 4.

W myśl przepisów w art. 3 zawartych, zarządy komunalne winny wykonywać i utrzymywać we własnej administracji niezbędne dla ich gmin te urządzenia sanitarno-techniczne, zakładać i utrzymywać szpitale, przychodnie, przytulki, domy izolacyjne, kąpieliska i t. p., utrzymywać lekarzy sanitarnych, akuszerki gminne, pielęgniarki, dezynfektorów i inny niezbędny personel służbowy, stosując się do przepisów i norm, wydanych przez Ministra Zdrowia Publicznego.

Art. 5.

Na mocy decyzji władzy nadzorczej zarządy komunalne w celu wykonania swych obowiązków, przewidzianych w art. 3 p. 1, mają prawo w myśl ogólnych przepisów o wywłaszczeniu na cele publiczne, nabywania w drodze przymusowej za odpowiednim odszkodowaniem, potrzebnych do wykonania przepisów niniejszej ustawy nieruchomości, źródeł wody wraz z potrzebną ilością otaczającego je terenu, jak również przeprowadzanie wód i ścieków przez cudze grunta.

Art. 6.

Zarządy komunalne w celu wykonania obowiązków, przewidzianych w art. 3 punktach 2, 3 i 4, mają prawo zakazu zamieszkiwania w budowlach, wzniesionych także przed ogłoszeniem niniejszej ustawy, uznanych za szkodliwe dla zdrowia mieszkańców lub sąsiadów, aż do czasu dokonania odpowiednich, ściśle określonych przeróbek.

Art. 7.

Wydatki, wynikające z art. 3, z wyjątkiem punktów 5, 7 i 8, dalej przepisów art. 4 i 5 niniejszej ustawy, obciążają w całości związki komunalne.

W razie uchylenia się gminy od asygnowania niezbędnych sum na wydatki powyższe, odpowiednie sumy mogą być wprowadzone do budżetu gmin przez władze nadzorcze na wniosek Ministra Zdrowia Publicznego.

Stosunek, w jakim Skarb Państwa weźmie udział w ponoszeniu niektórych wydatków, wynikających z art. 3, p. 5, 7 i 8, określają oddzielne ustawy.

Art. 8.

W razie niewypełnienia przez zarząd komunalny obowiązków, wynikających z niniejszej ustawy, Ministrowi Zdrowia Publicznego, na wniosek odpowiednich urzędów, służyć będzie prawo delegowania swego przedstawiciela do gminy w celu przeprowadzenia w porozumieniu z władzami nadzorcami na koszt gminy potrzebnych w tej dziedzinie zarządzeń.

Władze administracyjne i policyjne obowiązane są nieść pomoc delegowanemu lekarzowi sanitarnemu we wszystkich jego zarządzeniach i czynnościach urzędowych.

Art. 9.

W razach wyjątkowych te gminy, które wykaza, że ich stan finansowy nie pozwala na całkowite przeprowadzenie zarządzeń sanitarnych i technicznych, wynikających z przepisów niniejszej ustawy, mogą otrzymać odpowiednią pomoc ze skarbu Państwa za pośrednictwem Ministerstwa Zdrowia Publicznego.

Art. 10.

Ministrowi Zdrowia Publicznego służy prawo ogłaszania rozporządzeń instrukcji szczegółowych, wynikających z niniejszej ustawy; o ile jednak z rzeczonych rozporządzeń powstać by mogły ciężary fi-

nansowe dla ciał samorządowych, rozporządzenia takie Minister Zdrowia Publicznego wydaje w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 11.

Wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Zdrowia Publicznego.

Marszałek Sejmu:

(—) *Trąpczyński.*

Prezydent Ministrów:

w/z.

(—) *S. Wojciechowski.*

Minister Zdrowia Publicznego:

(—) *Janiszewski.*

(Dz. Praw P. P. z d. 5 sierpnia 1919 r. Nr. 63).

315.

U S T A W A

z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/1920.

Art. 1. Prawo handlu pszenicą, żytem, jęczmieniem, owsem i przetworami tych zbóż, oraz ich przewóz kolejami i statkami przysługuje wyłącznie Rządowi. Handel innemi ziemiopłodami wewnątrz Państwa jest wolny. Przeróbka ziemniaków i handel przetworami ziemniaczanymi podlega przepisom zawartym w art. 6 niniejszej ustawy.

Art. 2. Przy Ministerstwie Aprowizacji powstaje jako stały organ doradczy Państwowa Rada Aprowizacyjna, składająca się z 30 członków, w tem 10 posłów sejmowych, 10 przedstawicieli wielkich miast i ośrodków przemysłowych i 10 przedstawicieli zrzeszeń rolniczych.

Posłów wyznacza Sejm, zaś resztę powołuje Rada Ministrów na wniosek Ministra Aprowizacji.

W całej Państwowej Radzie Aprowizacyjnej połowę głosów winni mieć przedstawiciele wytwórców, drugą przedstawiciele spożywców.

Przewodniczącym Państwowej Rady Aprowizacyjnej jest z urzędu Minister Aprowizacji.

Art. 3. Całokształtem spraw aprowizacyjnych w obrębie powiatów kierują organy samorządu lokalnego za pośrednictwem wybranych w tym celu komisji aprowizacyjnych: powiatowych, miejskich i gminnych.

Przewodniczącym każdej z tych komisji jest naczelnik odpowiedniego samorządowego organu lub osoba przez niego wyznaczona.

Zadaniem komisji aprowizacyjnych będzie dla obszaru każdej z nich:

a) regulowanie wyżywienia ludności miejskiej i bezrolnej, w szczególności, w granicach normy przez Ministerstwo Aprowizacji ustalonej, racjonowanie przetworów zboża, udzielanie zezwoleń przewozowych i zezwoleń dla spożywców na zakup drobnych ilości zboża na własną potrzebę wprost u wytwórcy, oraz pozwoleń wymiany i zakupu zboża na zasiew;

b) kontrola organizacji upoważnionych do handlu zbożem i jego przetworami, tudzież oznaczenie cen tych przetworów, chleba i innych artykułów spożywczych — według norm przez Ministerstwo Aprowizacji ustalonych;

c) nadzór nad rozdziałem artykułów pierwszej potrzeby i środków potrzebnych dla produkcji rolnej pomiędzy rolników.

Skład komisji i sposób urzędowania określi osobna instrukcja, którą wyda Minister Aprowizacji.

Art. 4. Wykonanie uprawnień nadanych Ministerstwu Aprowizacji art. 1-ym, tudzież obowiązku ułatwień w nabywaniu przez rolników i ludność bezrolną artykułów pierwszej potrzeby i środków niezbędnych dla produkcji rolniczej, powierza ono w pierwszym rzędzie władzom samorządnym, organizacjom rolniczym i społecznym na warunkach przez Ministerstwo określonych, udzielając im w razie potrzeby odpowiednich kredytów—w drugim rzędzie wykonać może Ministerstwo Aprowizacji te uprawnienia i obowiązek powyższy przez własne organizacje handlowe.

Te artykuły pierwszej potrzeby i środki produkcji, które Ministerstwo Aprowizacji posiada lub w przyszłości nabędzie, winno oddać powyższym instytucjom, w celu rozsprzedania miejscowej ludności.

Art. 4a. Rządowi względnie Ministerstwu Aprowizacji, w porozumieniu z Państwową Radą Aprowizacyjną, przysługuje prawo naznaczenia terminu, dostawy do monopolu następujących ilości zboża: rolnikom, posiadającym od 10 do 30 morgów — nie więcej, niż 25 kgr. z morga polskiego ziemi ornej; posiadającym 30—100 morgów — nie więcej niż 75 kgr. z morga ziemi ornej; posiadającym ponad 100 morgów — nie więcej, niż 150 kgr. z morga ziemi ornej.

Dla producentów, posiadających mniej niż 10 morgów, termin dostawy oznaczony być nie może.

Art. 5. Ceny na zboże i przetwory zbożowe wymienione w art. 1 ustanawia Ministerstwo Aprowizacji w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych i Państwową Radą Aprowizacyjną. Ceny te muszą pokrywać koszty produkcji w odpowiednim ustosunkowaniu do cen artykułów pierwszej potrzeby.

Art. 6. Ministerstwo Aprowizacji w porozumieniu z Państwową Radą Aprowizacyjną wydaje pozwolenie na przerób ziemniaków w zakładach przemysłowych, określając ilości ziemniaków, jakie mogą uleść przeróbce w każdym zakładzie przemysłowym. W kampanji r. 1919/1920 Ministerstwo Aprowizacji w porozumieniu z Państwową Radą Aprowizacyjną wyda pozwolenie na uruchomienie nielicznej ilości gorzelń dla dostarczenia spirytusu na cele techniczne. Produkcja fabryk przetworów ziemniaczanych, z wyjątkiem gorzelni jest zajęta na rzecz Ministerstwa Aprowizacji.

Art. 7. Wywóz zboża i ziemniaków, tudzież przetworów żywnościowych, z nich uzyskanych, poza granice Państwa jest zakazany.

Zezwolenia w wyjątkowych wypadkach udzielają właściwe organa państwowe, po wysłuchaniu zdania Ministerstwa Aprowizacji i Państwowej Rady Aprowizacyjnej.

W razie zgodnego sprzeciwu obu tych czynników, zezwolenie na wywóz nie może być udzielone.

Art. 8. Naczelny nadzór nad działalnością władz i organizacji pracujących wedle art. 3 i 4-tej ustawy przysługuje Ministrowi Aprowizacji, który ma prawo wydawania po wysłuchaniu zdania Państwowej Rady Aprowizacyjnej, w granicach nakreślonych postanowieniami niniejszej ustawy, wszelkich rozporządzeń, zapewniających ludności możliwie najlepsze wyżywienie i zaopatrzenie w artykuły ko-

niecznej potrzeby i środki potrzebne dla produkcji rolniczej.

Art. 9. Karze aresztu od dni 14 do miesiący sześciu lub grzywnie od 100 do 100.000 mk. względnie—150 do 150.000 kor. ulegnie, kto wbrew przepisom tej ustawy lub rozporządzeniom wydanym przez Ministra Aprowizacji na mocy upoważnienia zawartego w art. 8:

1) sprzeda lub w inny sposób odstąpi zboże albo przetwory zbożowe i ziemniaczane (art. 6) osobom lub organizacjom do handlu takiego w myśl tej ustawy nie uprawnionym;

2) nie mając uprawnienia do zakupu zboża, przetworów zbożowych i ziemniaczanych zakupuje je lub w inny sposób dla handlu nabywa;

3) ilości zboża nałożonych w myśl art. 4a w terminie mu naznaczonym nie odstawia bez uzasadnionej przyczyny;

4) kupuje i gromadzi dla własnego użytku zapasy zboża lub jego przetworów ponad potrzebę;

5) za zboże lub jego przetwory i za artykuły pierwszej potrzeby, tudzież środki niezbędne dla produkcji rolnej pobiera w pieniądzach lub w innych korzyściach cenę wyższą ponad ustanowioną przez powołane do tego władze;

6) bez upoważnienia, wystawionego przez kompetentną władzę, przewozi zboże lub jego przetwory statkami lub kolejami.

Tej samej karze podlega każdy, kto pośrednio lub bezpośrednio do popełnienia czynu przestępnego pomaga, w nim współdziała, do jego spełnienia doradza.

Usiłowanie będzie karane.

Obie powyższe kary można nałożyć łącznie.

W razie nielegalnego przewozu, sprzedaży, kupna lub przekroczenia cen obowiązujących winna być prócz przewidzianych powyżej kar zarządzona konfiskata towaru.

Ukaranie wedle tej ustawy nie przesądza ukarania za ten sam czyn, o ile on mieści w sobie znamiona czynu w innych ustawach karą surowszą zagrożonego.

Do przeprowadzenia postępowania karnego i wydania orzeczeń powołane są w prawidłowym toku instancji organy Ministerstwa Aprowizacji, które przed rozstrzygnięciem muszą wysłuchać opinii właściwej Komisji Aprowizacyjnej.

Art. 10. Ustawa niniejsza uzyskuje moc obowiązującą z chwilą ogłoszenia jej w Dzienniku Praw Państwa Polskiego.

Art. 11. Wykonanie tej ustawy powierza się Ministrowi Aprowizacji w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Marszałek Sejmu:

(—) *Trampczynski.*

Prezydent Ministrów:

wiz.

(—) *S. Wojciechowski.*

Minister Aprowizacji:

(—) *Antoni Minkiewicz.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:

(—) *Janicki.*

(Dz. Praw P. P. z d. 12 sierpnia 1919 r. Nr. 64).

316.

PRZEPISY WYKONAWCZE

do ustawy z dnia 29-go lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/1920.

W myśl ustawy z dnia 29-go lipca 1919 roku o obrocie ziemiopłodami wydane zostają następujące przepisy wykonawcze:

Art. 1.

Wyłączne prawo handlu żytem, pszenicą, jęczmieniem i owsem w obrębie Państwa przysługuje wyłącznie Ministerstwu Aprowizacji.

Art. 2.

Ministerstwo Aprowizacji powierza prawo skupu zboża instytucjom samorządowym, społecznym, rolniczym, wreszcie firmom prywatnym, lub też dokonywa skupu zboża przez własne organy handlowe, któremi są Urząd Zbożowy Państwowego Urzędu Zakupu Artykułów Pierwszej Potrzeby i jego filje oraz agentury. Ministerstwo Aprowizacji koncesjonuje poszczególne instytucje lub firmy, na wniosek Komisji Aprowizacyjnej, względnie Wydziału Powiatowego, zaakceptowany przez Szefa Władzy Administracyjnej Powiatowej powiatu, na którego terenie dana instytucja lub firma pragnie dokonywać skupu zboża. Warunki, na których będą działać instytucje lub firmy, skupujące z upoważnienia Ministerstwa Aprowizacji zboże, znajdują wyraz w umowie, której wzór zostanie podany do wiadomości Szefów Władzy Administracyjnej pierwszej instancji.

Do obowiązków tych instytucji lub firm należeć będzie skup zboża, magazynowanie i odstawianie go pod adresem, wskazanym przez Szefa Władzy Administracyjnej pierwszej instancji, który w tym względzie otrzyma od Ministerstwa Aprowizacji odpowiednie instrukcje. Instytucje lub firmy pragnące podjąć się skupu zboża winny złożyć oferty na ręce Szefów Władzy Administracyjnej pierwszej instancji tych powiatów, na których terenie pragną działać, do dnia 15 września r. b. Szef Władzy Administracyjnej pierwszej instancji przedstawia podanie do zaopiniowania powołanej na zasadzie osobnego rozporządzenia Powiatowej Komisji Aprowizacyjnej, względnie Wydziału Powiatowego, wraz z tą opinią przesyła, najdalej w ciągu dni 8-u od daty złożenia oferty, do Ministerstwa Aprowizacji, o ile chodzi o powiaty byłego zaboru rosyjskiego, do Sekcji Ministerstwa Aprowizacji dla ziem byłego zaboru austriackiego w Krakowie, o ile chodzi o powiaty byłego zaboru austriackiego, i wreszcie do Głównego Urzędu Żywnościowego w Poznaniu, o ile chodzi o powiaty byłego zaboru pruskiego—do zatwierdzenia. Jako zasada przyjęte jest, że na terenie jednego i tego samego powiatu może działać kilka instytucji, skupujących zboże z upoważnienia Ministerstwa Aprowizacji.

Art. 3.

Wyłączne prawo przewozu kolejami i statkami wewnątrz Państwa żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa, zarówno jak przetworów z nich i przetworów z ziemniaków, przysługuje wyłącznie Ministerstwu Aprowizacji i Głównemu Urzędowi Żywnościowemu w Poznaniu. Koleje żelazne i żegluga ma prawo przyjmować ładunki powyżej wymienionych gatunków ziemiopłodów i przetworów z nich jedynie wtedy, gdy nadawca jest w posiadaniu listu przewozowego Ministerstwa Aprowizacji lub też Głównego Urzędu Żywnościowego.

Listy przewozowe Ministerstwa Aprowizacji upoważniają do przewozu kolejami na terenie byłego

go zaboru pruskiego, zarówno jak listy przewozowe Głównego Urzędu Żywnościowego upoważniają do przewozu kolejami na terenie pozostałych dzielnic Państwa.

Listy przewozowe Ministerstwa Aprowizacji, względnie Głównego Urzędu Żywnościowego otrzymują instytucje, kupujące zboże z upoważnienia Ministerstwa Aprowizacji, względnie Głównego Urzędu Żywnościowego, od Szefa Władzy Administracyjnej pierwszej instancji, który na listach przewozowych wystawia adresy odbiorców podług dyspozycji Ministerstwa Aprowizacji i prowadzi ścisłą ewidencję i kontrolę wydanych frachtów.

List przewozowy jest ważny w przeciągu 3 ch tygodni od daty jego wystawienia. W sprawie przewozu zboża siewnego ma moc rozporządzenie z dnia 12 sierpnia 1919 r.

Ruch kołowy w powiatach pogranicznych będzie ograniczony osobnymi rozporządzeniami.

Art. 4.

Przewóz kolejami i statkami żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa, zarówno jak przetworów z nich i przetworów ziemniaczanych, jako bagażu pasażerskiego poza ilościami niezbędnymi do spożycia w drodze bez każdorazowego zezwolenia Szefa Władzy Administracyjnej pierwszej instancji jest wzbroniony.

Art. 5.

Sprzedaż żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa, zarówno jak przetworów z nich, to jest kaszy pszennej, jęczmiennej i owsianej, maki żytniej, pszennej i owsianej, oraz wszelkiego rodzaju pieczywa, w którego skład wchodzi żyto, pszenica, jęczmień i owies, oraz przetworów ziemniaczanych jest dozwolona jedynie instytucjom lub firmom, posiadającym na to zezwolenie powiatowych wykonawców władz samorządu, z zachowaniem ogólnopństwowych przepisów. Wszelkie ilości towarów wymienionych w niniejszym artykule, które znajdują się, po upływie dni 10-u od daty ogłoszenia niniejszych przepisów w nielegalnym handlu, podlegają konfiskacie, handlujący zaś zostają pociągnięci do kary w drodze administracyjnej. Zapasy żyta, pszenicy, jęczmienia i owsa lub przetworów z nich, będące w posiadaniu firm lub instytucji do handlu niemi nieuprawnionych przez odpowiednie władze—winny być zgłoszone do dnia 1 września r. b. do władzy administracyjnej pierwszej instancji z podaniem celu, w jakim zostały zakupione.

Art. 6.

Normy spożycia maki będzie ustanawiać Ministerstwo Aprowizacji drogą osobnych rozporządzeń. Na podstawie tych norm ustanowione zostaną ilości zboża lub maki, jakie mogą być w okresie czasu, w którym rozporządzenie będzie obowiązywać, zużyte przez poszczególne jednostki administracyjne dla wyżywienia ludności bezrolnej i potrzebującej zaopatrzenia. Ilości te będą oddane do dyspozycji właściwych komisji aprowizacyjnych, powołanych do życia na mocy osobnego rozporządzenia, celem prawidłowego rozdziału.

Art. 7.

Po pokryciu niezbędnych potrzeb, producenci obowiązani są całkowite ilości zboża powyższych gatunków sprzedawać wyłącznie instytucjom przez Ministerstwo Aprowizacji do tego uprawnionym.

Art. 8.

W celu zapewnienia szybkiej dostawy zboża na pierwsze miejsce po zbiorach Szefowie Władzy Administracyjnej pierwszej instancji rozesłają wszystkim producentom, posiadającym powyżej 10-u mor-

gów ziemi, na zasadzie instrukcji, otrzymanej z Ministerstwa Apropowizacji, nakazy dostaw w granicach norm określonych w art. 4 A, ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/1920.

Szef Władzy Administracyjnej winien podać do wiadomości producentów normy dostaw dla poszczególnych kategorii gospodarstw obowiązujących w jego powiecie, z podaniem terminu, do którego ilości określone winny być dostarczone do magazynów. Producenci, których obwieszczenie to dotyczy będzie, winni natychmiast rozpocząć dostawę.

Ilości zbóż, zbywające producentom po dokonaniu terminowej dostawy, winny być również po jednakowej cenie dostarczone do instytucji kupujących zboże z upoważnienia rządu. Ceny na zboże określone zostaną osobnym rozporządzeniem.

Art. 9.

Również i służba folwarczna winna jest pozostałości zboża z ordynarji, po pokryciu swych potrzeb konsumcyjnych, sprzedawać wyłącznie i jedynie instytucji, kupującej zboże z ramienia rządu.

Art. 10.

Zboże, zakupywane przez instytucje, względnie firmy, uprawnione w myśl art. 2 niniejszych przepisów wykonawczych, służyć ma w powiatach biernych na potrzeby wewnętrzne powiatu. W powiatach zaś czynnych, w myśl przepisów Ministerstwa Apropowizacji, nadwyżka przez Ministerstwo określona, będzie wywożona, podług przepisów Ministerstwa, na zaspokojenie potrzeb armji, wielkich miast i ośrodków przemysłowych i powiatów biernych.

Art. 11.

Instytucje, skupujące zboże w myśl art. 2 niniejszych przepisów wykonawczych, mają obowiązek wystawiania producentom kwitów sznurowych za otrzymane zboże, w których ma być podana ilość zboża i sum do wypłaty. Ponadto obowiązani są uprawniać do skupu zboża do prowadzenia ksiąg handlowych, w szczególności księgi ewidencyjnej zakupu i dostawy zboża.

Art. 12.

Instytucje lub firmy skupujące zboże winny wskazać Szefowi Władzy Administracyjnej pierwszej instancji magazyny, w których zamierzają przechować zboże, oraz komunikować codziennie Szefowi Władzy Administracyjnej pierwszej instancji książkowe remanenty poszczególnych gatunków zbóż w każdym magazynie. Instytucje lub firmy skupujące zboże winny otworzyć potrzebną do sprawnego działania ilość magazynów w myśl wskazówek Ministerstwa Apropowizacji, względnie Szefa Władzy Administracyjnej pierwszej instancji.

Art. 13.

Rozrachunki za zboże, dostarczone przez instytucje skupujące zboże, w myśl art. 2 niniejszych przepisów wykonawczych — instytucjom zaopatrującym konsumentów w powiecie, odbywają się bezpośrednio pomiędzy temi dwiema kategorjami instytucji pod kontrolą Szefa Władzy Administracyjnej pierwszej instancji. O ile chodzi o rozrachunki za zboże dostarczone Urzędowi Zbożowemu Państw. Urz. Z Art. P. P., względnie Głównemu Urzędowi Żywnościowemu, to odbywają się one pomiędzy instytucjami, skupującymi zboże a odnośnymi urzędami, przyczem Urząd Zbożowy P. U. Z. A. P. P., zarówno jak Główny Urząd Żywnościowy, udzielać będzie zaliczek na zboże.

Art. 14.

Szef Władzy Administracyjnej pierwszej instancji winien w porozumieniu z powiatową Komisją Apropowizacyjną zakwalifikować odpowiednią ilość młynów, potrzebnych do mielenia zboża, przeznaczonego na wewnętrzną konsumpcję w powiecie. Warunki przemiału określone są w rozporządzeniu z dnia 12 sierpnia 1919 r., dotyczącem młynów.

Jako zasada przyjęte być winno, że instytucje, zaopatrujące konsumentów, otrzymują przydział w ziarnie. Młyny pobierają jedynie wynagrodzenie za przemiał, mąka zaś jest własnością tych instytucji, dla których zboże jest przemielone. Otręby mają być w całości zwrócone instytucji skupującej, w celu podziału pomiędzy dostawców zboża i między konsumentów.

Na żądanie instytucji, zaopatrującej ludność bezrolną, zboże może być przemielane na razówkę lub cienie, przemiał jednak w żadnym razie nie może być niższy niż 80%.

Art. 15.

Podział produktów mącznych pomiędzy ludność miejską może się odbywać drogą wydawania kart na chleb, stosownie do uznania magistratów, które odpowiedzialne będą za prawidłowe zaopatrywanie ludności w chleb.

Art. 16.

Ceny na przetwory zbożowe, przeznaczone na pokrycie miejscowych potrzeb w powiatach, określa Szef Władzy Administracyjnej pierwszej instancji w porozumieniu z powiatową Komisją Apropowizacyjną. Kalkulacja handlowa, na której podstawie ceny na chleb i mąkę zostały określone, winna być niezwłocznie przesłana do zatwierdzenia Ministerstwu Apropowizacji. Cenę sprzedażną zboża i mąki dla wielkich miast i ośrodków przemysłowych, jak również dla wojska, zatwierdza Ministerstwo Apropowizacji na wniosek Urzędu Zbożowego P. U. Z. A. P. P., względnie Głównego Urzędu Żywnościowego w Poznaniu. Cenę chleba w poszczególnych miastach i ośrodkach przemysłowych, zaopatrywanych przez Urząd Zbożowy P. U. Z. A. P. P., względnie Główny Urząd Żywnościowy, zatwierdza Ministerstwo Apropowizacji na wniosek odnośnego samorządu.

Art. 17.

Wywóz zboża i przetworów poza granice Państwa, zarówno jak wywóz zboża do obszarów, podległych Komisarzowi Jeneralnemu dla ziem wschodnich, jest wzbroniony. Zezwolenie na wywóz zboża poza granice Państwa może być w drodze wyjątku uzyskane w Państwowej Komisji Wywozu i Przywozu Ministerstwa Przemysłu i Handlu w myśl przepisów, zawartych w art. 7 Ustawy z dnia 29-go lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/1920. Zezwolenia wywozu do ziem, podległych Komisarzowi Jeneralnemu dla ziem wschodnich wydaje Ministerstwo Apropowizacji.

Art. 18.

W razie niestosowania się do niniejszych przepisów wykonawczych winni być karani w drodze administracyjnej na mocy ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o obrocie ziemiopłodami w roku gospodarczym 1919/20 — art. 9.

Art. 19.

Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia go w „Monitorze Polskim“.

Art. 20.

Wszystkie dotychczasowe rozporządzenia, dotyczące się obrotu ziemiopłodami, z chwilą ogłoszenia niniejszego tracą moc obowiązującą.

Minister Apropowizacji:

(—) A. Minkiewicz.

Warszawa, dnia 12 Sierpnia 1919 r.

317.

ROZPORZĄDZENIE

w sprawie obrotu skórmi surowymi.

Zgodnie z par. 1 i 2 Instrukcji do dekretu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie sekwestru skór i garbników, wszystkie skóry surowe bydłowe t. j. bycze, wołowe, krowie, jałowicze, bukacie i cielęce, oraz końskie i źrebicze powinny być oddawane po cenach przez rząd ustanowionych agentom Spółki Akc. Skupu i Sprzedaży Skór surowych—Oddział w Włocławku, upoważnionym do skupu skór.

Głównym agentem na powiat Płocki jest Magistrat m. Płocka, który ze swej strony ma agentów i wszystkie skóry pochodzące z uboju tak w rzeźniach jak i poza rzeźniami, winny być dostarczane za zapłatą agentom Magistratu.

Nikt inny nie ma prawa skupu, sprzedaży i przewozu skór surowych, skóry zaś nielegalnie nabyte lub znajdujące się w posiadaniu osób do tego nieupoważnionych, będą konfiskowane i osoby pociągnięte do odpowiedzialności sądowej zgodnie z par. 4 wyżej wymienionej Instrukcji.

Wszystkie skóry pochodzące z uboju w rzeźniach muszą być pozostawione na miejscu i nikt nie ma prawa zabierania skór z rzeźni do domu.

Garbowanie skór może mieć miejsce tylko w prawnie uruchomionych garbarniach, posiadających na to specjalne zezwolenie i odpowiedni przydział skór surowych z Wydziału Surowców M. H. i P. Okręg Włocławski. Wszelkie potajemne garbarnie, będą niezwłocznie zamykane, towar znajdujący się w przegarunku skonfiskowany i winni pociągnięci do odpowiedzialności.

Czyściciele w mieście i powiecie obowiązani są raportować Magistratowi o posiadanych skórach, pochodzących z padliny końskiej i takowe winny być dostarczane do Magistratu miasta Płocka.

Przydział skór surowych na potrzeby pracowni rymarskich, reperacje uprząży dla rolników i na pasy do maszyn rolniczych, może być uskuteczniiony tylko na mocy decyzji Wydziału Surowców Min. P. i H. Oddział w Włocławku. Magistrat m. Płocka na mocy upoważnienia Wydziału Surowców może wydawać nie więcej 50 funtów wagi świeżej. W celu otrzymania niezbędnej ilości skór surowych, osoby zainteresowane winny wnieść specjalne podanie, należycie umotywowane i opłacone podatkiem stempowym w wysokości mk. 4 (cztery).

Powiatowy Komisarz Rządowy

w/z.

(—) I. Biskupski.

Płock, dnia 9 sierpnia 1919 roku.

318.

OBWIESZCZENIE.

Na skutek uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 10 lipca 1919 r. w przedmiocie zasad **Reformy Rolnej** podaje się do ogólnej wiadomości brzmienie art. 16 rzeczony uchwały sejmowej:

„Wykonanie czynne Reformy Rolnej należy wyłączenie do Państwa i wyznaczonych przezeń organów. Osoby, biorące samowolnie cudzą rolę w posiadanie, będą pozbawione prawa korzystania z niej.”

Wobec powyższego wszelkie samowolne zajmowanie ziemi, nie wynikające z mocy zarządzeń właściwych urzędów karane będzie z całą surowością prawa na zasadzie Kodeksu Karnego.

Prezes Komisji Ziemskiej

w z. Krzaczynski m. p.

Płock, dnia 12 sierpnia 1919 r.

319.

OBWIESZCZENIE.

Wydział hipoteczny Sądu Okręgowego w Płocku obwieszcza, że otwarte zostało postępowanie spadkowe po zmarłej Władysławie z Góreckich Kozłowskiej wierzycielce sumy 12000 rubli i ewikcji 1200 rubli, zabezpieczonych na hipotekach dóbr: 1) Starożyby folwark, powiatu Płockiego w dziale IV pod №№ 13 i 14 i 2) Worowice-Wyroby, powiatu Płockiego w dziale IV pod №№ 6 i 7.

Termin zamknięcia tego postępowania spadkowego wyznacza się na dzień 1 grudnia 1918 roku, w tymże wydziale hipotecznym w Płocku.

Pisarz hipoteczny Z. Wysocki.

CZEŚĆ NIEURZĘDOWA.**Zagubione paszporty.**

P. Ruchla Pinkwasser w dniu dzisiejszym zgubiła swój paszport, wystawiony na jej imię przez b. władze okupacyjne niemieckie.

P. Jan Kossowski z Białej, gm. Brwilno, zgubił paszport, wystawiony na jego imię przez b. władze okupacyjne w którym znajdowało się pozwolenie na broń.

P. Marjan Sabalski z fol. Biała, zgubił paszport, wystawiony na jego imię przez b. władze okupacyjne niemieckie.

Kradzież.

P. Józefowi Winnickiemu z Płocka skradziono między Słupnem a Wykowem marynarkę, w której znajdował się paszport, wystawiony na jego imię przez b. władze okupacyjne niemieckie.